

lig blive gentaget i Fremtiden, og dersom den højtærede Indenrigsminister mener, at en Myndighed som den, Ministeren har i Henhold til Loven af 7. August 1914, er fornøden for at gribe ind overfor Kapitalen, naar denne vil tiltvinge sig en Indflydelse, som den ikke bør have i Samfundet, saa synes det mig ikke, at Udsigterne er lyse for de Forhandlinger, den højtærede Indenrigsminister stiller i Udsigt, naar Statslaanet er vedtaget.

Finansministeren (Brandes): Hvor meget end den ærede Ordfører for Venstre (Jørgen Pedersen) kunde ønske, at denne Forhandling indskrænkedes, saa at det politiske Spørgsmaal ikke blev berørt, har det dog vist sig, at dette ikke var muligt, heller ikke for ham, thi hvad han ytrede i Begyndelsen af dette Møde, angik netop det politiske Spørgsmaal, om det — saaledes maa jeg vel sammenfatte det — er Regeringen, som ønsker at gaa, eller om det er Mindretallet i Folketinget, der gennem Flertallet i Landstinget vil tvinge Regeringen til at gaa. Den ærede Ordfører mener, at dette Spørgsmaal let kan løses derigennem, at Regeringen giver efter for Mindretallet. Jeg vil gerne endnu blot om dette først sige — jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og ikke gaa ind paa andre Detailler, der har været førte frem, dette er jo Hovedspørgsmaalet —, at der til en Lov, hvis Nødvendighed ikke underkendes af nogen, og hvis Nødvendighed for den videre Fortsættelse af Regeringen heller ikke underkendes af nogen — ingen Regering vil kunne undvære et Statslaan af denne Størrelse —, knyttes en Fordring om en anden Lovs Ophævelse eller Ændring, uden at man tidligere har søgt f. Eks. fra dette Tings Flertal at føre denne Lov frem til Ændring ved, man jo kunde tænke sig det, en Indbringelse af Forslag om en Ændring af denne Lov. Nu rejser man Spørgsmaalet med en saadan Kraft, at man knytter Kravet om Ændringen af Loven af 7. August til den her foreliggende Lov og derefter gaar til en Forkastelse af Loven. Hvis Regeringen ikke gaar ind paa Kravet, saa tvinger man Regeringen bort.

Det ærede Medlem siger: Men Regeringen kan jo give efter. Nu har dog ogsaa den Situation, vi i Øjeblikket er kommet i, en Forhistorie. Hvis man skulde tro den ærede Ordfører, og for saa vidt vel ogsaa den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, var det dem en

særlig Sorg og Smerte, om denne Regering vilde vige. I hvert Fald ønsker man den ikke fjernet. Hvis den falder, siger den ærede Ordfører for Partiet Venstre, saa styrter den sig selv. Man kunde tro det, hvis man ganske ny kom ind i denne Debat og ikke nogen Sinde havde været med i Politik her i Landet i de sidste Aar. Men den ærede Ordfører kan dog umuligt tro det. Jeg har i alt Fald ikke saa kort Hukommelse som den ærede Ordfører, jeg kan huske, hvad der er talt og skrevet her i Landet om denne Regering af de to Partier, som nu stiller Krav om Tilknytning til dette Lovforslag, i de sidste Aar, og jeg har fra disse to Partiers Side gennem Udtalelser paa Møder, Udtalelser i Rigsdagen og ikke mindst Udtalelser i Presse, der staar begge Partier nær, faaet at vide, at man i stærkest Grad ønsker denne Regering fjernet, at man mener, at denne Regering baade udenrigs og indenrigs gør Fortræd, og at det derfor er en god Patriots Pligt, hvis han formaar det og har Evne til det, at søge denne Regering fjernet. Der er ikke noget for mig overraskende eller forbavsende i dette. At en Opposition skulde søge at holde en Regering, der er den fjendtlig, ved Roret, det vilde være mere mærkeligt, end at en Opposition, som man lige har været til Valg med, søger at faa denne Regering bort. Jeg ved ikke, hvorfor Oppositionen ikke skulde være dette bekendt. Det er da meget naturligt, at en Opposition ønsker at fjerne Regeringen. Saaledes gaar det til i de bedste Lande, baade store og smaa.

Det er paa Baggrund af dette, man ikke kan undlade at se denne Situation. For nu er der endelig kommet til at foreligge en Mulighed for at faa Regeringen bort, idet man til et Forslag, som er nødvendigt for, at Regeringen kan blive, knytter en Betingelse, som man er ganske overbevist om, at Regeringen ikke vil gaa ind paa. Det var ikke saaledes i Folketinget, at man begyndte med at sige ved første Behandling af denne Sag: Partiet Venstre og det konservative Folkeparti stiller den ubetingede Fordring, at inden Statslaanet gives, skal Loven af 7. August 1914 være ændret. Man sagde, at man vilde til en venskabelig Forhandling om Ændring af denne Lov. Ja, denne venskabelige Forhandling er tilbudt, er aabnet fra Regerings Side, og den er blevet afvist af de to Partier, som pludselig med en ganske urokkelig Bestemthed krævede, at Regeringen skulde bøje sig paa et Punkt, som den fra første Færd havde